

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/82/2017
Identifikačné číslo spisu: 3111010143
Dátum vydania rozhodnutia: 24.01.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3111010143.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudkýň JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Gabriely Šimonovej v trestnej veci obvineného S. M., pre pokračovací prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 24. januára 2018 v Bratislave, o dovolaní obvineného S. M. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/10/2017, z 22. marca 2017 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. M. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T/14/2011, z 15. decembra 2016 bol obvinený S. M. uznaný za vinného zo spáchania pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona pre skutok, že

I. dňa 28. júna 2010 o 15:15 hod. v M., na ul. N., najprv zaparkoval svoje motorové vozidlo zn. BMW X6, EČ: T., na miesto s vyhradeným státím, v dôsledku čoho mestská polícia použila technický prostriedok (papuču) na zabránenie odjazdu svojho vozidla, avšak po jeho príchode k svojmu vozidlu nesúhlasil s uloženou blokovou pokutou, pričom po vypísaní tieto pokuty a odjazdu so svojím vozidlom bolo následne zistené, že rozhodnutím o priestupku vydaným OR PZ - Okresným dopravným inšpektorátom Partizánske zo dňa 08. februára 2010 č.p. ORP-369/DI-PPE-2009, právoplatným dňom 05. marca 2010, mu bol uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 (šesť) mesiacov.

II. dňa 03. júla 2010 v čase o 20.43 hodine riadil osobné motorové vozidlo značky BMW X6 EČ: T., ktorého majiteľom je firma E., s.r.o. T. ul. Q. č. XXX/XX., po ceste číslo K. v F. v smere do M., pričom bol zastavený a kontrolovaný hliadkou ODI Bánovce nad Bebravou, kedy mu bola uložená bloková pokuta vo výške 20,-€ za prekročenie rýchlosti v obci o 12 km/h, hoci mal rozhodnutím o priestupku vydaného ODI Partizánske č. ORP-369/DI-PPE-2009, zo dňa 08. februára 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 05. marca 2010 a vykonateľnosť dňa 22. marca 2010, uložený trest zákazu činnosť viesť motorové vozidlá každého druhu na dobu 6 mesiacov.

Za to mu bol uložený podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 3 Trestného zákona spoločný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, pričom výkon trestu mu bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu 2 roky. Okresný súd zároveň obvinenému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 3 roky a postupom podľa § 41 ods. 3 Trestného zákona zrušil výrok o vine a treste rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou, sp. zn. 1T/56/2012, z 5. marca 2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/85/2015, zo 4. januára 2016 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd v Trenčíne uznesením, sp. zn. 3To/10/2017, z 22. marca 2017, postupom podľa § 319 Trestného poriadku, zamietol odvolanie obvineného S. M. podané proti rozsudku Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T/14/2011, z 15. decembra 2016.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie obvinený prostredníctvom svojho obhajcu z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i) Trestného poriadku a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 3To/10/2017, z 22. marca 2017 bol z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v ust. § 2 ods. 2 Trestného poriadku a konaním, ktoré mu predchádzalo aj v ustanoveniach § 2 ods. 10, § 2 ods. 12, § 2 ods. 14 a § 34 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech S. M., pričom zároveň navrhol zrušiť označené uznesenie krajského súdu ako aj rozsudok Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T/14/2011, z 15. decembra 2016, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a prikázať Okresnému súdu Trenčín, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku obvinený argumentoval nesprávnym procesným postupom súdu I. stupňa, ktorý mal v konaní porušiť ustanovenie § 256 ods. 1 Trestného poriadku, § 257 ods. 1 Trestného poriadku a tým, že boli zamietnuté jeho návrhy na doplnenie dokazovania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený vidí najmä v tom, že rozhodnutie o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu v Partizánskom č. ORP-369/DI-PPE-2009 z 8. februára 2010 nenadobudlo právoplatnosť a preto sa nemohol dopustiť pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona s tým, že zároveň poukázal na svoje rozbor a analýzy spôsobu doručovania v správnom konaní a na svoje hodnotenie vykonaných dôkazov v rámci trestného konania.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor nasledovne: „Skutkový stav veci, tak ako ho ustálil a zistil prvostupňový súd, ako aj odvolací súd, nevykazuje žiadne nedostatky takého charakteru, ktoré by dovoľovali spochybníť v tej nadväznosti prijaté právne závery súdov o vine obžalovaného. V súvislosti s námietkami dovolateľa k procesnému postupu okresného súdu uvádzam, že bolo preukázané, že bol na súde prvého stupňa zákonným spôsobom ako obžalovaný poučený o svojich zákonných právach, vrátane možnosti spraviť jedno z vyhlásení podľa § 257 odsek 1 písmeno a), b), c) Trestného poriadku, pričom sa obžalovaný vyjadril, že nechce využiť inštitút vyhlásenia podľa § 257 Trestného poriadku. V súvislosti s aplikáciou náhradného doručenia, ktorý bol v správnom konaní použitý, poukazujem na odôvodnenie rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 1Sžd/14/2012 zo dňa 19.03.2013, ktorý poukázal na to, že bolo potrebné vychádzať zo skutočnosti, že rozhodnutie o priestupku č. ORP-369/DI/PPE-2009 nadobudlo právoplatnosť dňa 05.03.2010. Od uvedeného dátumu začal dovolateľovi plynúť aj zákaz činnosti a vzhľadom na to, že viedol vozidlo dňa 28.06.2010 bolo preukázané, že sa prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno d) Trestného zákona dopustil. Samotná skutočnosť, že odsúdený vedel o tom, že rozhodnutie o priestupku nadobudlo právoplatnosť vyplýva z výpovede svedka K. U., ktorý to osobne dovolateľovi oznámil. Zároveň je potrebné podotknúť, že dovolacím dôvodom podľa § 371 odsek 1 písmeno i) Trestného poriadku, na ktorý okrem iného dovolateľ odkazuje, sa nemožno domáhať preskúmania a prípadnej zmeny správnosti a úplnosti zisteného skutku, pričom predmetné môže s poukazom na znenie § 371 odsek 3 Trestného poriadku, namietať iba minister spravodlivosti. Všetky argumenty uvádzané S. M. v jeho dovolaní a jednotlivé vyselektované dôvody pre možné podanie dovolania, sú v skutočnosti iba

snahou o revíziu skutkového stavu, teda sú latentným vyjadrením nespokojnosti odsúdeného so skutkovými zisteniami, s ktorými sa na podklade vykonaného dokazovania stotožnil tak prvostupňový súd, ako aj súd odvolací. Mám tak za to, že skutkový stav bol riadne zistený, trestnoprávne správne vyhodnotený a páchatel' trestného činu adekvátne potrestaný. Preto toto dovolanie považujem iba za pokus odsúdeného oddialiť nevyhnutné, a to bez opory príslušných ustanovení Trestného poriadku o dovolaní. S poukazom na vyššie uvádzané skutočnosti navrhujem, aby dovolací súd dovolanie odsúdeného S. M. v zmysle ustanovenia § 382 písmeno c) Trestného poriadku pre nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, odmietol.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného S. M. nie je dôvodné, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky a poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku

K obvineným označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku najvyšší súd uvádza, že týmto môže byť len zásadné porušenie práva na obhajobu. Zásadným porušením práva na obhajobu je najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku, ktoré by mohlo mať vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú teda aj konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Najvyšší súd konštatuje, že obvineným označený dovolací dôvod nie je v predmetnej veci daný, s tým, že rozhodnutiami okresného súdu ani krajského súdu nedošlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu, pričom aj konanie predchádzajúce rozhodnutiam súdov nižších stupňov bolo vykonané v súlade s Trestným poriadkom a podľa názoru najvyššieho súdu i s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor).

Pokiaľ obvinený odôvodňoval označený dovolací dôvod nesprávnym procesným postupom súdu I. stupňa, ktorý mal vo svojom konaní porušiť ustanovenia § 256 ods. 1 Trestného poriadku, § 257 ods. 1 Trestného poriadku a tým, že boli zamietnuté jeho návrhy na doplnenie dokazovania, tu najvyšší súd poznamenáva, že jeho argumentácia je takmer úplne zhodná, akú predniesol už (a to opakovane) v podaných odvolaniach ale i v predchádzajúcom dovolaní, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Tdo 17/2017, z 30. mája 2017 tak, že bolo podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

K argumentom znova prezentovaným v teraz podanom dovolaní sa vyjadril už Krajský súd v Trenčíne v odôvodnení svojho dovolaní napadnutého uznesenia (č. l. 394-399) nasledovne: „K námietke obžalovaného S. M., že samosudkyňa okresného súdu opäť neumožnila obžalovanému urobiť niektoré z

troch vyhlásení v zmysle § 257 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku, podľa písm. a) citovaného ustanovenia, že je nevinný, podľa písm. b) citovaného ustanovenia, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe a podľa písm. c) citovaného ustanovenia, že nepopiera spáchanie skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, krajský súd uvádza, že zo zápisnice z hlavného pojednávania zo dňa 28.12.2016 (viď č. l. 357 zadná strana) vyplýva, že obžalovaný po vyjadrení, že nesúhlasí v predmetnej trestnej veci s konaním o dohode o vine a treste sa následne vyjadril, že nechce využiť ani inštitút vyhlásenia podľa § 257 Trestného poriadku. Krajský súd vzhľadom na túto skutočnosť má za to, že okresný súd dodržal procesný postup upravený v ustanovení § 257 Trestného poriadku. Ohľadne námietky, že samosudkyňa v zmysle § 256 ods. 1 druhá veta Trestného poriadku po prednesení obžaloby neumožnila obhajcovi obžalovaného zaujať stanovisko, je potrebné uviesť, že v tomto smere samo osebe nejde o takú procesnú chybu, ktorá by mala charakter podstatnej chyby konania, ktorá by spôsobovala nesprávnosť alebo nezákonnosť výrokov napadnutého rozsudku. Krajský súd v tejto súvislosti dodáva, že obžaloba Okresnej prokuratúry Trenčín č. 1Pv/799/10 z 20.1.2011 v predmetnej trestnej veci bola obžalovanému spolu s trestným rozkazom a výzvou doručená do vlastných rúk 31. 3. 2011 (viď doručka na č. l. 85 spisu), pričom obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podal v zákonnej lehote voči trestnému rozkazu odpor s odôvodnením a už v ňom zaujal pomerne rozsiahle stanovisko k obžalobe (viď č. l. 86 až 122 spisu-odpor obžalovaného voči trestnému rozkazu s odôvodnením vrátane jeho príloh). Pokiaľ okresný súd nevyhovел návrhu obhajoby na doplnenie dokazovania výsluchom svedkýň vo vzťahu k podmienkam náhradného doručovania (zdržiavania sa obžalovaného na určitom mieste), k tejto procesnej námietke odvolací súd uvádza, že okresný súd dospel k správne právnemu názoru v tom, že úlohou súdu v trestnom konaní nie je preskúmať správnosť rozhodnutia, resp. rozhodovacieho procesu správneho orgánu. Vyznačenie právoplatnosti takéhoto rozhodnutia je pritom súčasťou takéhoto „správneho“ konania.“

Najvyšší súd považuje závery krajského súdu za správne a bez potreby ich formálneho opakovania na tieto závery odkazuje, pretože si ich osvojil.

K zamietnutiu návrhu obvineného na doplnenie dokazovania najvyšší súd dopĺňa, že súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku, § 2 ods. 10 Trestného poriadku, § 2 ods. 11 Trestného poriadku) a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ (§ 240 ods. 3 druhá veta Trestného poriadku), alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie (§ 240 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku).

Z priebehu a procesného postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu počas celého Trestného konania nevyplýva, že by toto bolo vedené neobjektívne a že by zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu, a preto nemožno s odkazom na zamietnutie návrhov na doplnenie dokazovania konštatovať, že by bol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Pokiaľ obvinený poukázal na to, že sudkyňa: „Pred samotným rozhodnutím o vine prezentovala verejne svoje stanovisko spôsobom odporujúcim Trestnému zákonu, nakoľko ešte predtým, ako bol vyhlásený výrok rozsudku verejne vyhlásila svoj názor, že je vinný“, považuje najvyšší súd za potrebné na to reagovať, a to nasledovne.

Najvyšší súd nepovažuje formuláciu sudkyne v uznesení o zamietnutí návrhu na doplnenie dokazovania (č. l. 358) : „...nakoľko doposiaľ vykonané dokazovanie pred súdom považuje súd za dostatočne preukazujúce vinu obžalovaného a tieto návrhy obhajoby považuje za nedôvodné.“ za šťastnú a náležitú.

S ohľadom na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu vo veci Adolf proti Rakúsku rozsudok z 26. marca 1982, č. 8269/78, § 40-§ 41, považuje najvyšší súd za potrebné vyjadriť sa k vyššie uvedenému.

Konajúca sudkyňa síce použila nevhodnú formuláciu, túto však dovolací súd nepovažuje za rozhodujúcu na konštatovanie porušenia zásady prezumpcie nevinoty (čl. 6 odsek 2 Dohovoru), pretože nešlo o

kategorické - striktné vyslovenie viny obvineného, ale len o reakciu na v tom okamihu daný stav dokazovania. Citovaná formulácia bola vyslovená po dovŕšení dokazovania a krátko pred vyhlásením rozsudku. V takomto štádiu konania sudkyňa oprávnene už mohla mať plnohodnotné podklady na zrozumiteľné skutkové a právne domnienky. S ohľadom na okolnosť, že o pár minút na to mala sudkyňa vo veci meritorne rozhodnúť (a aj rozhodla) nielenže mohla, ale už aj mala mať kompletnú predstavu o štruktúre dôkazov, o ich hodnote, sile, vierohodnosti, pravdivosti a najmä o spôsobe ich posúdenia. Konajúca sudkyňa vyslovila spornú formuláciu na hlavnom pojednávaní, nie do médií, takže obava, že by širšia verejnosť mohla nadobudnúť dojem o vine obvineného pred meritórny rozhodnutím nehrozila a napokon z priebehu celého súdneho konania nevyplývajú žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali prípadnú zaujatosť procesnej sudkyne, pretože z pohľadu najvyššieho súdu celý proces vedený proti obvinenému vykazuje znaky férovosti a spravodlivosti.

Najvyšší súd uzatvára, že vyššie citované vyjadrenie sudkyne v uznesení o zamietnutí návrhu na doplnenie dokazovania má povahu nevhodného a že s ohľadom na už konštatované takéto vyjadrenie neznamenal prekročenie hraničnej medze na konštatovanie porušenie zásady prezumpcie neviny, či konštatovanie predpojatosti sudkyne. Najvyšší súd tak nezistil, že by právo na obhajobu obvineného (ako sa toho obvinený domáha v podanom dovolaní), bolo porušené, a preto dospel k záveru, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je naplnený.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku

K tomuto dovolaciemu dôvodu najvyšší súd poznamenáva, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dôvodu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť ani dopĺňať.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie.

Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdov nižšieho stupňa.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Skutok uvedený vo výrokovej časti rozsudku Okresného súdu Trenčín obsahuje všetky informácie a okolnosti priebehu skutkového deja nevyhnutné na identifikáciu tam uvedeného konania ako pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Okresný súd teda nepochybil, keď konštatoval naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty označeného prečinu, pretože skutková veta je kompletná na vyslovenie takéhoto záveru. Kompetencie najvyššieho súdu v rámci prieskumného konania vyvolaného dovolaním týmto končia, nakoľko najvyšší súd nie je oprávnený preskúmať ani meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku.

Treba si uvedomiť, že zistenie a konštatovanie naplnenia či nenaplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu (konanie, následok a príčinný vzťah) patrí medzi okolnosti podliehajúce normám

procesného práva a vykonáva sa v rámci dokazovania tak, ako to predpokladá ust. § 119 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku: „V trestnom konaní treba dokázať najmä, či sa stal skutok, a či má znaky trestného činu“.

Preto nemôže najvyšší súd v rámci už tretej inštancie preskúmať, či bola alebo nebola naplnená objektívna stránka (jeden zo znakov skutkovej podstaty trestného činu) skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to učinili sudy nižších stupňov. V tomto prípade by dovolanie mohlo byť úspešné, len ak by ho podal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Hoci obvinený podal dovolanie s odkazom na dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, jeho argumenty majú len skutkový charakter a nie právny a preto nemožno hovoriť o naplnení ani tohto dovolacieho dôvodu.

Nad rámec nevyhnutného najvyšší súd považuje za vhodné vyjadriť sa aj k argumentom dovolateľa spočívajúcim v tom, že rozhodnutie o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu v Partizánskom, č. ORP-369/DI-PPE-2009, z 8. februára 2010 nenadobudlo právoplatnosť a preto sa nemohol dopustiť pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a k obvineným prednesených rozborov a analýz spôsobu doručovania v správnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. 2 Tdo 17/2017, z 30. mája 2017 v konaní o predchádzajúcom dovolaní obvineného vyslovil: „Trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona je spáchaný tým, že páchatel' marí alebo podstatne sťažuje výkon rozhodnutia súdu alebo iného orgánu verejnej moci tým, že vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje rozhodnutie súdu alebo iného štátneho orgánu o zákaze činnosti. Keďže trestnoprávna ochrana je poskytovaná tým rozhodnutiam, ktoré sú vykonateľné, je povinnosťou súdu skúmať, či predmetné rozhodnutie, ktoré malo byť obvineným marené je vykonateľné, resp. právoplatné, čo je potrebné posúdiť v rámci predbežnej otázky podľa § 7 ods. 1 Trestného poriadku, účinky vyriešenia ktorej ostávajú obmedzené len pre túto konkrétnu vec. Až po vyriešení otázky vykonateľnosti mareného rozhodnutia je potrebné skúmať, či obvinený o tejto skutočnosti vedel, alebo mohol vedieť, čo je významné pre otázku zavinenia. V predmetnej veci sa preto mylne, tak okresný súd ako aj krajský súd, domnievali, že sú viazaní rozhodnutím správneho orgánu (rozhodnutím o priestupku vydaným Okresným dopravným inšpektorátom v Partizánskom, č. ORP-369/DI-PPE-2009 zo dňa 8. februára 2010). V zmysle § 7 ods. 1 Trestného poriadku sú orgány činné v trestnom konaní a sudy takým rozhodnutím viazané, ak nejde o posúdenie viny obvineného. Otázku viny (za ktorú je potrebné považovať nie len každý znak trestného činu, ale aj každú jednotlivú podmienku potrebnú pre záver, či sa jedná o trestný čin alebo nie) si orgán trestného konania musí posúdiť samostatne aj v prípade, že tu je právoplatné rozhodnutie príslušného orgánu. V takom prípade je právoplatné rozhodnutie príslušného orgánu dôkazom, s ktorým sa súd musí vysporiadať. Možno preto vysloviť záver, že tzv. fikcia doručenia rozhodnutia o priestupku, ktorú obvinený namietal, je v súlade s § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), čo znamená, že rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť dňa 22. marca 2010, ako je to uvedené aj v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou.“

Teraz konajúci dovolací súd dopĺňa:

Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 13S/110/2011, zo 14. marca 2012 (č. l. 133-137) bola zamietnutá žaloba S. M. podaná proti Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru Slovenskej republiky Trenčín Krajského dopravnému inšpektorátu Trenčín o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.p. KRPZ-TN-KDI-P-125/2011 z 21. októbra 2011.

Krajský súd v odvolaní uviedol: „Súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky, aby ako predbežnú otázku riešil právoplatnosť rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa

z 8. februára 2010 vo veci priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorého sa žalobca dopustil dňa 29. októbra 2009. V tejto súvislosti súd poukazuje na odôvodnenie uznesenia súdu z 26. júla 2011 č. k. 13S 11/2011-69 o nečinnosť orgánu verejnej správy, v ktorom bolo konštatované, že žalobca v odvolaní proti rozhodnutiu, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, nenamietal, že neboli splnené podmienky o náhradnom doručení rozhodnutia z 8. februára 2010 podľa § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. Z podkladov pripojených v priestupkovom spise bolo zrejmé, že žalobca v dobe, kedy sa mal obvykle zdržiavať na adrese V. č. XXX, preberal poštové zásielky aj na adrese trvalého pobytu F. č. XX. Ide o iné písomnosti správneho orgánu prvého stupňa, ako aj rozhodnutie zo dňa 28. júna 2010 č.p.:ORP-369/DI-PPE-2009 o zastavení mimoodvolacieho konania. Námietku žalobcu, týkajúcu sa preberania poštových zásielok v mieste trvalého pobytu F. č. XX, ako aj námietku o tom, že doposiaľ nebolo rozhodnuté o jeho odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu o priestupku, považuje súd za účelové v snahe vyhnúť sa plneniu povinnosti podľa § 91 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Na základe uvedeného je zrejmé, že rozhodnutie o priestupku č.p. ORP-369/DI/PPE-2009 nadobudlo právoplatnosť dňa 5. marca 2010 a týmto dňom začala žalobcovi plynúť doba 6 mesiacov zákazu činnosti viesť motorové vozidlo, po uplynutí ktorej bol žalobca v zmysle § 91 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke povinný v lehote 30 dní sa podrobiť preskúšaniu odbornej spôsobilosti na vedenie motorového vozidla.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom, sp. zn. 1Sžd/14/2012, z 19. marca 2013 (č. l. 158-163) v konaní o odvolaní S. M. proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 13S/110/2011, zo 14. marca 2012 potvrdil označený rozsudok. V odvodnení najvyšší súd vyslovil: „Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil. Námietku žalobcu, týkajúcu sa preberania poštových zásielok v mieste trvalého pobytu F. č. XX, ako aj námietku o tom, že doposiaľ nebolo rozhodnuté o jeho odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu o priestupku zo dňa 8. februára 2010, považoval preto odvolací súd za nedôvodné. Uvedené námietky totiž žalobca neúspešne uplatnil v konaní vedenom na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 13S/11/2011 vo veci namietanej nečinnosti orgánu verejnej správy. Žalobca sa domáhal uložiť žalovanému povinnosť konať a rozhodnúť o jeho odvolaní zo dňa 25. mája 2010, ktoré podal proti rozhodnutiu o priestupku zo dňa 8. februára 2010. Predmetný návrh žalobcu bol zamietnutý z dôvodu, že nebola zistená nečinnosť žalovaného. V dôvodoch rozhodnutia krajský súd uviedol, že navrhovateľ ani v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu nenamietal, že neboli splnené podmienky náhradného doručenia v zmysle § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Prihliadol tiež na skutočnosť, že v dobe kedy sa mal obvykle zdržiavať na adrese V. č. XXX, preberal poštové zásielky aj na adrese trvalého pobytu F. č. XX vrátane rozhodnutia zo dňa 28. októbra 2010 č. p.: ORP-369/DI-PPE-2009 o zastavení mimo odvolacieho konania. Za takejto situácie bolo preto potrebné vychádzať zo skutočnosti, že rozhodnutie o priestupku č. p. ORP-369/DI/PPE-2009 nadobudlo právoplatnosť dňa 5. marca 2010, pričom týmto dňom začala žalobcovi plynúť 6 mesačná doba zákazu činnosti viesť motorové vozidlo, po uplynutí ktorej bol povinný podrobiť sa preskúšaniu odbornej spôsobilosti na vedenie motorového vozidla. Nebolo sporné, že žalobca si túto povinnosť nesplnil. Odvolací súd sa stotožnil so závermi krajského súdu, ktorý považoval rozhodnutia správnych orgánov, (ktoré v zmysle § 92 ods. 2 písm. c) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke odobrali žalobcovi vodičské oprávnenie pre nesplnenie povinnosti podľa § 91 ods. 5 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke) za rozhodnutia vydané v súlade so zákonom.“

Súdy v správnom konaní celkom jednoznačne vyriešili otázku právoplatnosti rozhodnutia o priestupku, č. p. ORP-369/DI-PPE-2009, s tým, že právoplatnosť nadobudlo 5. marca 2010.

Teraz konajúci odvolací súd si spôsob vyriešenia (pre obvineného spornej) právoplatnosti označeného rozhodnutia učinil súdmi v správnom konaní v plnom rozsahu osvojil, a preto v rámci riešenia tejto predbežnej otázky aplikuje tam uvedené argumenty a s konečnou platnosťou uzatvára, že rozhodnutie o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu v Partizánskom, č. ORP-369/DI-PPE-2009, z 8. februára 2010, nadobudlo právoplatnosť 5. marca 2010 a preto argumenty obvineného týkajúce sa tejto okolnosti považuje za neudržateľné a nesprávne.

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd nezistil naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu a preto ani na postup podľa § 380 ods. 4 Trestného poriadku a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.